

мѣмрѣхъ за това му рѣмжене, то тутакси се успокояваше и почваше да ми ближе рѣцетѣ, безъ да сменя погледа си отъ доближаващия се човѣкъ. Това вълче си играеше изъ стайтъ, въ кухнята; обичаше децата ни, близеше имъ рѣцетѣ и се забавляваше съ тѣхъ. Това се продължи до петия мѣсець, когато то порасна и стана силно. Сега моя мжжъ реши да го върже съ синджиръ, защото се боеше да не би, като си играе съ децата, да ги одраци съ ноктитѣ си и да види кръвъ, та да направи нѣкаква пакостъ. Но и следъ това азъ го вземахъ съ себе си, когато отивахъ на разходка. Колибката му се намираще близо до желѣзния складъ и когато селенитѣ дохождаха съ кюмюръ, той се изправяше предъ тѣхъ, махаше съ опашка и скимтѣше, докато нѣкой отъ тѣхъ не додѣше при него да го помилва. Въ това време той имъ умирисваше джобоветѣ, за да узнае, да ли нѣма нѣщо въ тѣхъ за ядене. Селянитѣ, като научиха това, всѣкога си туряха въ джобоветѣ по-малко хлѣбъ. Той ядѣше всичко, каквото му давахме. Хранѣхъ го три пѣти на день и забележително е, че той допускаше кучета да ядатъ отъ паницата му, но когато се доближеше чуждо куче, той страшно се сърдѣше. Всѣкой пѣтъ, когато ме видѣше на двора, почваше да се умилква и да скимти, а когато се отдалечавахъ, захващаше жално да вие. Следъ това вълка се сдружи съ едно ловджийско куче; почнаха да живѣятъ заедно въ колибката му и всѣкога си раздѣляха храната помежду си. Този вълкъ живѣ у насъ цѣла година, но следъ това почна тъй страшно да вие ноше, че мжжъ ми порѣча да го убиятъ".